

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Sdružení Občanská iniciativa Pankráce**, občanské sdružení, IČ 72533242, se sídlem v Praze 4, Bartáková 1108/38, zastoupeného JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem v Praze 4, Za Zelenou liškou 967, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 2/2, za účasti **ČSAD Praha Holding, a.s.**, IČ 26140659, se sídlem v Praze 8, Pod Výtopnou 13/10, zastoupené JUDr. Evou Dobrohuškovou, advokátkou se sídlem v Praze 1, Perlová 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 16.11.2011, sp.zn. S-MHMP 736861/2011/OST/Fr

t a k t o :

I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 16.11.2011, č.j.: S-MHMP 736861/2011/OST/Fr, s e z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 7.800,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Petra Kužvarta, advokáta.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (žalovaného správního úřadu) ze dne 16.11.2011, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a dalších účastníků řízení a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4, stavebního úřadu, ze dne 11.5.2011, čj: P4/014002/11/OST/JARY, jímž byla umístěna stavba „Polyfunkční areál Reitknechtka.“

V podané žalobě žalobce uvedl, že byl v řízení před vydáním rozhodnutí hrubě zkrácen na svých právech nezákonným postupem úřadů, což mělo za následek vydání nezákonných rozhodnutí. Poukázal na to, že každý má právo na příznivé životní prostředí,

přičemž z právního rámce a judikatury vyplývá ústavní a zákonný zákaz zatěžování kteréhokoli území nad přípustnou míru, kterou u příznivého životního prostředí definuje jako „zatěžování lidskou činností pouze v podlimitním rozsahu“. U nových stavebních záměrů je podle názoru žalobce nutno zcela nekompromisně trvat na dodržení a nepřekračování imisních limitů a hlukové zátěže, případně dalšího působení na okolí nad míru stanovenou právními předpisy. V českém právním řádu podle názoru žalobce není právní opora pro to, aby byl odsouhlasen, umístěn a povolen záměr, u něhož je již od počátku spolehlivě dokumentováno, že spolu s již existujícím antropogenním zátěžovým pozadím v lokalitě překročí závazné limity nebo jejich jichž existující překračování dále zvýší. Takový výsledek lze dosáhnout pouze v rozporu s právním řádem. Veškeré navrhované zásahy v území musí být provázeny přesvědčivým průkazem, že jejich uskutečněním nedojde k překročení přípustné míry zatěžování a znečišťování prostředí, tedy k nadlimitní zátěži území.

V uplatněných žalobních bodech žalobce namítl, že předmětné území, v němž byla umístěna stavba „Polyfunkční areál Reitknechtka“, je již nyní výrazně nadlimitně zatíženo co do hlukové zátěže podle závěru zjišťovacího řízení EIA i podle akustické studie z března 2010 a jejího následného dodatku. Již nyní existující nadlimit bude obrátkou 559 parkovacích stání v suterénu areálu a dalších 14 parkovacích stání na povrchu, ale i odrazem od budov areálu dále zvýšen, byť autoři akustických studií ujistují, že nárůst v lokalitě bude v rozmezí, které není lidským sluchem zjištělné. Podle názoru žalobce jde o typickou bagatelizaci dopadů, která se děje ve všech případech záměrů komerčních paláců na celé Pankrácké pláni a v jejím okolí, přičemž jednotlivé zátěže postupně v celém širším území kumulují až po zdraví trvalou expozici poškozující úroveň.

Podle názoru žalobce je předmětné území výrazně zatíženo i znečištěním ovzduší, opět především z provozu na pozemních komunikacích. Vysoký roční průměr poléťavého prachu PM-10 je podle rozptylové studie z dubna 2010, provedené firmou ATEM s.r.o., na hodnotě 80% limitu. Pokud intenzita automobilového provozu v Praze stoupá ročně o odhadovaných 5 až 7%, zátěž se již nyní přibližuje limitu. V předmětném řízení byl povolený denní nadlimit po dobu 35 dnů v roce překročen o 1 až 15 dnů v roce, podle konkrétního bodu, pro který je výpočet prováděn. Vůbec nebyla zkoumána výše koncentrací poléťavého prachu PM-2.5, který je od března 2011 povinně rovněž sledován. Pokud je frakce poléťavého prachu PM-10 škodlivá lidskému zdraví při dlouhodobé expozici i v podlimitních koncentracích, pak ještě drobnější frakce PM-2.5 je ještě rizikovější, protože lépe vniká do dýchacího ústrojí a do buněčného prostředí organismu. Příslušný dotčený orgán ochrany přírody v projednávané věci zcela selhal, pouze trpně akceptoval předložený záměr a na obhajobu své faktické nečinnosti v závazném stanovisku uvedl, že podle Věstníku Ministerstva životního prostředí a v něm vymezených oblastí se zhoršenou kvalitou ovzduší v předmětné lokalitě s velkou pravděpodobností k překračování imisních limitů znečišťujících látek nedochází. Žalobce k tomu namítá, že úroveň zátěže je třeba zjistit napevno a nespekulovat bez konkrétních podkladů. Žádné kontrolní měření k ověření správnosti vypočtených hodnot v posuzované věci totiž ani neproběhlo.

Žalobce v žalobě poukázal na to, že žádný z dotčených orgánů ochrany ovzduší a veřejného zdraví ani stavební úřad či orgán EIA se nepokusily podmínit umístění předmětného mohutného areálu posouzením širších souvislostí a dopadů včetně ostatních záměrů v území ani se nepokusily formulovat povinnost provedení takových opatření v území, aby i při realizaci umísťovaného záměru byl dosažen zákonný stav v podobě podlimitní zátěže okolního území. Podle názoru žalobce tak oba dotčené orgány i stavební

úřad a odvolací správní úřad selhaly, když vydaly protiprávní akty, nerespektující zákonné limity a požadavky ignorující povinnost, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejnými zájmy.

V doplnění podané žaloby, které bylo soudu doručeno dne 20.3.2012, podal žalobce konkrétní vyjádření k vypořádání jednotlivých odvolacích důvodů, označených v písemném textu jako odvolací důvody č.0 – č.23, přičemž uzavřel, že stavební úřad se věcí nezabýval zodpovědně, nevypořádal řádně námitky žalobce a rozhodnutím stanovené podmínky nesplňují požadavky stanovené pro fázi územního rozhodnutí.

Žalovaný správní úřad ve vyjádření k podané žalobě ze dne 16.4.2012 v první řadě zpochybnil žalobcem citovanou judikaturu s tím, že citovaná rozhodnutí na projednávaný případ podle názoru žalovaného nedopadají, neboť skutkové okolnosti nyní posuzovaného případu jsou odlišné a soud musí přihlížet při rozhodování o návrhu na zrušení správního rozhodnutí ke stavu, který tu byl v době vydání správního rozhodnutí a nemůže přihlížet k novým skutečnostem, jako je v daném případě právě záměr výstavby projektu PAR. Žalovaný uvedl, že stavební záměr byl projednán a posouzen v procesu zjišťovacího řízení, vedeného odborem ochrany prostředí Magistrátu hlavního města Prahy, přičemž z obsahu závěrů zjišťovacího řízení vyplývá, že hluková zátěž území byla podrobně posuzována a bylo konstatováno, že dotčená lokalita je zatížena nadlimitní akustickou zátěží a že vlivem dopravy vyvolané předmětným záměrem dojde v okolních komunikacích k mírnému nárůstu, což bude činit hodnotu 0,4 decibelů nárůstu hladiny hluku. Bylo však zjištěno, že vlivem působení navrhované hmoty stavby dojde zároveň k odstínění pronikání hluku na severu území a k poklesu stávající hlukové zátěže v území při ulici U Svěpomoci a v chráněném venkovním prostoru základní školy. Z provedených měření vyplývá, že úroveň hluku ve sledované oblasti se pohybuje v rámci stanovených hygienických hlukových limitů s výjimkou obytné zástavby v ulici 5.května. Podle názoru žalovaného se nelze ztotožnit s názorem, že celé území Pankrácké pláně a oblast, do níž má být stavba situována, jsou nadlimitně zatíženy hlukem. Žalobcova argumentace o nedovoleném překročení hlukových limitů vlivem uvedení stavby do provozu je vyvracena odbornými studiemi, které byly podkladem pro vydání napadeného územního rozhodnutí i obecně akceptovanými metodami hodnocení vlivu hlukové zátěže na lidský organismus. V předmětném případě nemůže dojít k žalobcem tvrzené diskriminaci obyvatel, jichž se dotkne nárůst hluku, neboť tento zcela minimální nárůst ve skutečnosti nebude představovat reálný zásah do jejich práva na příznivé životní prostředí. Žalovaný se proto neztotožnil s žalobcovým názorem, že výstavba dalšího objektu znamená absolutní nárůst dopravy, neboť ve skutečnosti se doprava vlivem realizace jednotlivých záměrů přesouvá a mění se její struktura. Lze tak uzavřít, že každý investiční záměr nemá negativní vliv na obyvatele obytné zástavby v lokalitě Pankráce a na jejich životní prostředí. Takový záměr, u nichž by byl prokázán negativní vliv na životní prostředí a podmínky obyvatel, který není možné s využitím dostupných opatření eliminovat, by pak nemohl být do dané lokality umístěn. Takovýto negativní dopad na zvýšení hlukové zátěže podle provedených odborných expertiz však nynější stavební záměr prokazatelně nebude mít.

K námitce žalobce ohledně výrazného zatížení území znečišťujícími látkami žalovaný uvedl, že v obsahu závěru zjišťovacího řízení je uveden výsledek posouzení stavebního záměru z hlediska ochrany ovzduší se závěrem, že byl stanoven požadavek až pro fázi stavebního řízení. Dotčený orgán státní správy vyšel z odborných podkladů, které měl k dispozici a na jejichž základě vzal za prokázané skutečnosti, které promítl do svého stanoviska. Tento postup lze stěží označit jako alibismus nebo selhání orgánu státní správy. Pokud žalobce namítl, že úroveň zátěže je třeba zjistit napevno a nespekulovat bez

konkrétních podkladů, pak tento argument podle názoru žalovaného vychází ze zcela zkreslené a nerealistické představy o možnostech sledování kvality ovzduší. Za účelem získání reprezentativních dat pro vyhodnocování kvality ovzduší se měření provádějí ve velkém množství měřicích stanic kontinuálně po celou dobu jednoho roku. Provádění jednotlivých měření *ad hoc* není možné, protože by bylo třeba i v rámci dílčí lokality provádět měření dlouhodobě a navíc ve stanicích tak, aby získaná data byla dostatečně reprezentativní. Žalobcem požadované provedení skutečného měření aktuálních imisních hodnot není realistické a v případě menšího rozsahu zpracovaných dat by ani nebylo dostatečně průkazné.

K žalobní námitce, týkající se zjišťovacího řízení EIA, žalovaný uvedl, že k projednání a posuzování stavebních záměrů v procesu zjišťovacích řízení není příslušným správním úřadem. Podle názoru žalovaného dotčené orgány vycházely nejen ze zákonných požadavků a limitů, ale také podrobných odborných podkladů a dalších důkazů, prokazujících míru vlivu záměru na jeho okolí a životní prostředí a další životní podmínky obyvatel lokality. Na nich postavily svá závazná stanoviska a následně i územní rozhodnutí. Proces územního rozhodování je komplexní a v jeho rámci je třeba zkoumat řadu vlivů, které každá stavba na své okolí má, neboť umístění žádného záměru do městského prostředí není neutrální.

Pokud žalobce v podané žalobě obsáhle polemizoval o rozsahu práv občanských sdružení ve správních řízeních, žalovaný namítl, že z tohoto obsahu žaloby nelze zjistit, proti jakému úkonu žalovaného směřuje. V obecné rovině žalovaný konstatoval, že v územním řízení mají občanská sdružení zřízená za účelem ochrany přírody a krajiny práva, vymezená ustanovením § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Námitky žalobce, uplatněné v podané žalobě, směřují výhradně k ochraně lidského zdraví před hlukem a imisemi škodlivých látek, které podle názoru žalovaného nelze podřadit pod předmět ustanovení § 2 zákona č. 114/1992 Sb. a aktivní legitimace žalobce by podle tohoto ustanovení nebyla dána. Žalobce jako občanské sdružení může účinně namítat pouze taková porušení svých procesních práv, která mohou mít za následek nezákonnost napadeného správního rozhodnutí. Žalobce tak nemůže uplatňovat námitky třetích osob týkajících se jejich hmotných práv, které subjektivně z pohledu těchto osob poukazují na narušení životního prostředí v důsledku zvýšení hluku a imisí. Z tohoto důvodu žalovaný navrhl, aby soud zvážil přípustnost žalobních důvodů obsažených v žalobě tak, zda jsou vznášeny oprávněným subjektem a v zákonném rozsahu, neboť obsahem žalobních námitek je pouze ochrana komfortu obyvatel dotčené lokality a jejich hmotných práv, která nemůže žalobce podle judikatury Nejvyššího správního soudu v daném řízení účinně uplatnit.

Městský soud v Praze podle ustanovení § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), vyrozuměl dne 17.2.2012 osoby, které mohou řízení ve věcech správního soudnictví uplatňovat právo osoby zúčastněné na řízení. Jedná se o osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu a výslovně oznámí, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat.

Na výzvu ze dne 17.2.2012 uplatnila právo osoby zúčastněné na řízení dne 21.3.2012 společnost ČSAD Praha Holding a.s.

Dne 10.5.2012 podala tato osoba zúčastněná prostřednictvím své zástupkyně k předmětnému soudnímu řízení obsáhlé vyjádření, v němž namítala, že ze žádného bodu

žaloby nevyplývá, jaká konkrétní procesní práva žalobce byla nebo mohla být v územním řízení porušena. Žalobce neuvedl, jaká jeho konkrétní procesní práva byla nebo mohla být v územním řízení porušena, proto žalobce nedostal požadavku na přiznání aktivní legitimaci k podání správní žaloby.

K jednotlivým žalobním námitkám osoba zúčastněná uvedla, že podle jejího názoru by správní soud neměl přihlížet k bodům I a II podané žaloby, které jsou zcela irelevantní pro posouzení obsahu žaloby soudem. Soud je povinen zabývat se pouze žalobními body, které jsou v žalobě uvedeny v bodě III za předpokladu splnění požadavku na aktivní legitimaci žalobce. Žalobcem uváděné skutečnosti se nezakládají na pravdě, žalobce zcela záměrně a jednostranně vyvolává dojem, že stav je horší než ve skutečnosti, vybrané pasáže z rozhodnutí příslušných správních úřadů jsou vytrženy z celkových souvislostí a žalobcem učiněné závěry nemají oporu v právních předpisech.

Pokud jde o námitku překročení stanovených hlukových limitů, osoba zúčastněná na řízení poukázala na to, že v případě nyní posuzovaném se jedná o jinou skutkovou i právní situaci, než je uváděno v žalobcem citované judikatuře. Vlivem záměru nedojde podle platné právní úpravy k překročení stanovených hlukových limitů, dojde k podstatnému snížení stávajících hlukových limitů v určitých místech, zejména u základních školy a u obytných domů v ulici U Svěpomoci. Stavební úřad stanovil podmínky pro ověření a případné snížení hlukové zátěže ve fázi stavebního řízení podle požadavků orgánu na ochranu veřejného zdraví. V důsledku realizace záměru dojde z povahy věci ke snížení stávající hlukové zátěže způsobené provozem parkoviště, které bude zrušeno bez náhrady. Žalobce vůbec neprokázal, že by došlo k překročení hlukových limitů v území v důsledku umístění a provozu záměru. Žalobce v podané žalobě ani neprokázal, jak by měla být porušena jeho procesní práva, ani jak mělo dojít k porušení zákona č. 100/2001 Sb. a že tedy napadené rozhodnutí je nezákonné.

Pokud jde o žalobní bod, týkající se znečištění ovzduší ve vztahu ke koncentracím suspendovaných částic frakce PM-10 a PM-2.5, jsou tvrzení žalobce podle názoru osoby zúčastněné nepravdivá. Odbor ochrany prostředí Magistrátu hlavního města Prahy vycházel při svém posuzování z podkladů, vydaných Ministerstvem životního prostředí o oblastech se zhoršenou kvalitou ovzduší. Tyto oblasti jsou každoročně zveřejňovány ve Věstníku Ministerstva životního prostředí, přičemž v tomto dokladu uváděné údaje jsou zcela v souladu s výsledky rozptylové studie. Dotčený správní orgán se posouzením záměru z hlediska ochrany životního prostředí zabýval jak v rámci řízení podle zákona č. 100/2001 Sb., kdy vydal své stanovisko ze dne 1.7.2010, tak i v rámci územního řízení, kdy stanovisko vydal dne 25.8.2010. Vycházel přitom z hodnověrných údajů nejen z rozptylové studie, ale i z oficiálního informačního zdroje MŽP a postupoval správně, pokud nestanovil pro územní řízení žádné podmínky, neboť shledal, že místo výstavby není nadlimitně ztěžováno ani záměr nadlimitní zatížení nezhoršuje. Tento svůj závěr pak správní úřad řádně a podrobně odůvodnil.

Pokud jde o požadavek žalobce na projednání koncepce využití a zátěže celého rozvojového území v rámci posouzení vlivu koncepcí na životní prostředí SEA, pak tento proces není předmětem územního řízení podle ustanovení § 76 a následujících stavebního zákona, které je vedeno o konkrétním záměru žadatele, kterým je zpravidla fyzická nebo právnická osoba. Požadavek žalobce, aby správní úřady formulovaly pro provedení takových opatření v území, aby i při realizaci umísťovaného záměru byl dosažen zákonný stav v podobě podlimitní zátěže okolního území, je podle názoru osoby zúčastněné neoprávněný a

postup správních úřadů v tomto smyslu by překročil jejich zákonné rozhodovací pravomoci. Správní úřad rozhoduje v územním řízení na základě žádosti o konkrétním záměru a pokud je tento záměr v souladu s územním plánem, požadavky příslušných právních předpisů a stanoviska dotčených orgánů, není oprávněn žádost zamítnout. Nařízení opatření jednotlivci za účelem ochrany širších zájmů jiných osob by šlo nejen nad rámec územního řízení, ale nemá oporu v principech a legislativě právního státu a bylo by zásahem do vlastnických práv žadatele v rozporu se zákonem.

Osoba zúčastněná na řízení poukázala na to, že tvrzení žalobce ohledně intenzity dopravy jsou neúplná a zavádějící. K částečnému zvýšení dopravní zátěže došlo pouze v profilu ulice 5.května, což je způsobeno dosud nerealizovanými úseky dopravních okruhů Prahy. Nová připojení území na třídu 5.května zjednodušují a zkracují cesty, čímž dochází ke snížení dopravního zatížení v uliční síti a ke snížení negativních dopadů v podobě hluku a imisí na obytné území, kterým původně auta projížděla. Z uvedeného důvodu má záměr velmi dobrou vazbu na veřejnou hromadnou dopravu a nachází se v docházkové vzdálenosti 8 minut pěšky od stanice metra Pankrác, což znamená, že dostupnost zamýšlené stavby není vázána na automobilovou dopravu.

Závěrem svého vyjádření osoba zúčastněná poukázala na to, že naprostá většina tvrzení, které žalobce uvádí, jsou buď neúplná nebo nepravdivá. Žalobce neprokázal porušení svých procesních práv a neuvedl, v čem spatřuje porušení zákona č. 100/2001 Sb., dále jakým způsobem podle jeho názoru příslušné správní úřady pochybily v průběhu řízení, neuvedl, jaká zákonná ustanovení měla být porušena. Postupem stavebního úřadu ani odvolacího orgánu nedošlo v žádném ohledu ke zkrácení práv žalobce, že by mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí. Tvrzení žalobce o překročení hlukových a prachových limitů nejsou pravdivá, umístěním záměru nedojde k překročení stanovených limitů a na místa, kde tyto limity mohou být v současné době překročeny, nemá zamýšlený záměr žádný vliv. Postupem stavebního úřadu ani odvolacího orgánu nedošlo ke zkrácení práv žalobce ani k jinému procesnímu pochybení, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Z tohoto důvodu osoba zúčastněná na řízení navrhla zamítnutí podané žaloby.

Dne 29.5.2012 podala osoba zúčastněná na řízení ČSAD Praha Holding a.s. doplňující vyjádření k doplňku žaloby, ve kterém se obsáhle vyjádřila k jednotlivým vypořádáním odvolacích důvodů č. 0 až č. 23 s přesvědčením, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se všemi právními předpisy, že tvrzení žalobce nejsou důvodem pro zpochybnění zákonnosti napadeného rozhodnutí a opakovaně navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Dne 6.6.2012 uplatnilo právo osoby zúčastněné na řízení občanské sdružení Záchrana krajiny. Městský soud v Praze však konstatoval, že z přiložené spisové dokumentace není patrné, že by uvedené občanské sdružení bylo účastníkem řízení před správním úřadem, že by dodrželo zákonem stanovenou lhůtu pro uplatnění práva osob zúčastněných na řízení v řízení před správním soudem a proto dne 13.6.2012 soud vyzval občanské sdružení Záchrana krajiny, aby ve lhůtě 20 dnů zaslalo soudu žádost o informování o vybraných správních řízeních podle ustanovení § 70 odst.2 zákona č. 114/1992 Sb., údajně podanou dne 9.11.2009. Na uvedenou výzvu občanské sdružení Záchrana krajiny nijak nereagovalo. Soud proto uzavřel, že uvedené občanské sdružení nemá v posuzované věci postavení osoby zúčastněné na řízení.

Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 3.12.2010 podala společnost ČSAD Praha Holding, a.s., žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby nazvané „Polyfunkční areál Reitknechtka“, obsahující objekty A a B včetně související dopravní a technické infrastruktury, to vše na pozemcích v katastrálním území Nusle v Praze 4. Předmětem návrhu je novostavba dvou polyfunkčních objektů s převládající funkcí administrativy označených A a B a situovaných v prostoru vymezeném na západní straně ulic Sdružení, na severní straně areálem základní školy, na východní straně areálem TJ Pankrác a na jižní straně vymezeném komunikací nájezdové rampy mimoúrovňové křižovatky ulic Na Strži a 5.května. Objekt A obsahuje tři podzemní podlaží a maximálně sedm nadzemních podlaží, objekt B bude mít dvě podzemní podlaží a maximálně sedm nadzemních podlaží.

Stavební úřad posoudil okruh účastníků územního řízení a oznámil zahájení územního řízení všem známým účastníkům řízení a dotčeným orgánům veřejné správy opatřením ze dne 22.12.2010. K projednání návrhu současně nařídil veřejné ústní jednání na den 3.2.2011 do budovy Úřadu městské části Praha 4.

V průběhu správního řízení uplatnily námitky sdružení Občanská iniciativa Pankráce, občanské sdružení Pankrácká společnost, občanské sdružení Zelené Kavčí hory a občanské sdružení Tilia Thákurova. Dále se k uplatněným námitkám připojilo občanské sdružení Ateliér pro životní prostředí o.s.

Rozhodnutím ze dne 11.5.2011, č.j.: P4/014002/11/OST/JARY, Úřad městské části Praha 4 vydal rozhodnutí o umístění stavby a stanovil pro umístění stavby a její projektovou přípravu podmínky, které byly vyjádřeny v celkem 28 bodech výroku rozhodnutí. Zároveň bylo správním úřadem rozhodnuto o společných námitkách účastníků řízení tak, že tyto námitky se zamítají. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že stavební úřad se zabýval všemi námitkami uplatněnými občanskými sdruženími, přestože tyto nesplňují stavebním zákonem stanovené podmínky. Tyto podmínky vymezují ustanovení § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny ve spojení s ustanovením § 85 odst.2 písm.c) stavebního zákona. Stavební úřad shledal uplatněné námitky nedůvodnými a dospěl k závěru, že soulad umístěvané stavby s požadavky stanovenými obecně technickými požadavky na výstavbu odůvodňuje vydání rozhodnutí o umístění stavby.

Proti uvedenému rozhodnutí podaly společné odvolání občanská sdružení - Sdružení občanská iniciativa Pankráce, Pankrácká společnost, Zelené Kavčí hory a Tilia Thákurova. V obsahu odvolání uplatňují námitky k závěru zjišťovacího řízení, uvádějí že se stavební úřad nevypořádal s jimi uplatněnými dílčími námitkami ke zjišťovacímu zařízení a že v dokumentaci pro územní řízení nejsou citována konkrétně formulovaná opatření k prevenci, vyloučení, snížení či kompenzaci nepříznivých vlivů navržených v oznámení záměru. Dále namítají, že vůbec nejsou promítnuta do podmínek napadeného územního rozhodnutí.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 16.11.2011, odvolání zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 11.5.2011 potvrdil se závěrem, že z obsahu napadeného rozhodnutí stavebního úřadu bylo zjištěno, že se stavební úřad věci zodpovědně zabýval a stanovené podmínky splňují požadavky stanovené pro fázi územního rozhodnutí.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě (ustanovení § 75 s.ř.s.) a při posouzení důvodnosti těchto žalobních námitek vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání ve věci, postupoval soud podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení žalobou napadeného rozhodnutí odvolacího správního úřadu, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4, stavebního úřadu, ze dne 11.5.2011, o vydání rozhodnutí o umístění stavby „Polyfunkční areál Reitknechtka“ v katastrálním území Nusle v Praze 4.

Správní soudnictví je institutem, který slouží k zajištění právní ochrany fyzických a právnických osob, které byly rozhodnutím správního orgánu zkráceny na svých subjektivních právech. Proto žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí obsahovat nejen tvrzení o tom, že žalobce byl zkrácen na svých právech, ale i specifikaci toho, jakým porušením zákona v napadeném rozhodnutí byl žalobce na svých právech zkrácen, tedy uvedení důvodů, z nichž žalobce považuje rozhodnutí správního orgánu za nezákonné.

Možnost napadení pravomocného správního rozhodnutí a zejména možnost jeho zrušení soudem je bezesporu určitým zásahem do principu právní jistoty. Proto zákon stanoví, že žalobce může namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech, přičemž zkrácením na právech je pak nutno rozumět nejen zkrácení na právech hmotných, ale i na právech procesních (ustanovení § 65 s.ř.s.). Žalobce je občanským sdružením, které se zabývá ochranou jednotlivých složek životního prostředí a jeho členové jsou nositeli práv a povinností, vyplývajících z práva hmotného, o kterých bylo v tomto správním řízení o umístění stavby rozhodováno.

Městský soud v Praze se v první řadě zabýval otázkou, zda je v případě nyní posuzované žaloby splněna podmínka aktivní legitimace žalobce.

Žalobce se domáhal přezkoumání a zrušení napadeného rozhodnutí a žalovaný správní úřad (spolu s osobou zúčastněnou na řízení) namítl, že z obsahu podané žaloby nelze zjistit, proti jakému úkonu žalovaného žalobcův obsáhlý bod „k šíři účastenství v územním řízení a aktivní legitimace žalobce“ vůbec směřuje. V obecné rovině žalovaný správně konstatoval, že v územním řízení mají občanská sdružení zřízená za účelem ochrany přírody a krajiny práva, vymezená ustanovením § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Námitky žalobce, uplatněné v podané žalobě, směřují výhradně k ochraně lidského zdraví před hlukem a imisemi škodlivých látek, které podle názoru žalovaného nelze podřadit pod předmět ustanovení § 2 zákona č. 114/1992 Sb. a aktivní legitimace žalobce by podle tohoto ustanovení nebyla dána. Žalobce jako občanské sdružení může účinně namítat pouze taková porušení svých procesních práv, která mohou mít za následek nezákonnost napadeného správního rozhodnutí. Žalobce tak nemůže uplatňovat námitky třetích osob týkajících se jejich hmotných práv, které subjektivně z pohledu těchto osob poukazují na narušení životního prostředí v důsledku zvýšení hluku a imisí.

K uvedenému je třeba uvést, že soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost (tedy pro rozpor rozhodnutí s hmotněprávními normami) či pro vady řízení (pro rozpor s normami procesními). Společná pro oba případy je skutečnost, že soud může rozhodovat o zrušení takových rozhodnutí pouze na návrh osoby mající aktivní legitimaci. Nemůže se zabývat návrhem na zrušení rozhodnutí podaným „kýmkoli“ – vždy musí v první řadě zkoumat žalobní legitimaci. Pokud soud shledá, že žalobce aktivně legitimován není, nepřísluší mu rozhodovat o zrušení napadeného rozhodnutí, byť by se jednalo o věc „veřejného zájmu“. Není možno vystupovat jménem veřejnosti tam, kde ochrana dotčených práv přísluší jiným subjektům, a to těm, jejichž hmotná práva byla správním rozhodnutím skutečně zasažena.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalobní legitimace v nyní posuzované věci u žalobce byla, respektive je dána, neboť procesně je v souladu s ustanovením § 65 s.ř.s. k podání žaloby legitimován ten, kdo má způsobilost být účastníkem řízení a tvrdí, že došlo ke zkrácení jeho práv. Ve vztahu k aktivní žalobní legitimaci soud předně zkoumal, zda žalobce namítal konkrétní zkrácení na svých právech, zda jsou jeho námitky relevantní ve vztahu k předmětu řízení a dále, zda vzhledem k jeho postavení občanského sdružení jsou uplatněné žalobní body legitimní ohledně těch zájmů, k jejichž ochraně mu bylo právními předpisy postavení účastníka založeno. Účastenství žalobce, jakožto občanského sdružení podle ustanovení § 85 odst.2 stavebního zákona, nebylo ve správním řízení zpochybněno, neboť z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se odvolací správní úřad i přes určité vyjádřené pochybnosti zabýval námitkami, které žalobce v průběhu správního řízení vznesl. Žalobce splnil požadavky pro toto postavení podle ustanovení § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném pro posuzovanou věc a požadavky podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 100/2001 Sb.“).

Žalovaný správní úřad trvá na tom, že žádná z námitek, které žalobce uplatnil v průběhu územního řízení (a které poté zopakoval jakožto žalobní body), se netýkala zájmů přírody ani krajiny, přičemž na ochraně těchto zájmů bylo podle názoru žalovaného účastenství žalobce v řízení založeno. Soud proto posuzoval, jaké další cíle kromě ochrany životního prostředí v oblasti Pankráce při její dostavbě žalobce sleduje a jaký je obsah jeho stanov. Aktivní legitimaci může založit pouze zákon, čímž jsou práva a právem chráněné zájmy žalobce, které je tento oprávněn legitimně a v souladu se stavebním zákonem a zákonem o ochraně přírody a krajiny uplatňovat, omezena pouze na ochranu životního prostředí v oblasti Pankráce a ochranu přírody a krajiny v uvedené oblasti ve vazbě na širší okolí (článek 3 odstavce 1 Stanov žalobce).

Žalobní legitimace občanských sdružení založených na ochranu přírody se opírá o ustanovení stavebního zákona, jež odkazuje na zákon o ochraně přírody a krajiny. V ustanovení § 70 odst.1 zákona o ochraně přírody a krajiny se uvádí, že ochrana přírody podle tohoto zákona se uskutečňuje za přímé účasti občanů, prostřednictvím jejich občanských sdružení. Tvzení žalovaného, že žalobce nemohl s ohledem na vymezení jeho zájmů vznášet žalobní námitky týkající se hmotných práv fyzických osob (zhoršení životního prostředí vlivem hluku a znečišťujících látek) není důvodné, neboť aktivní legitimaci žalobce bylo v daném případě třeba posuzovat nejen v intencích zákona o ochraně přírody a krajiny, ale i zákona o posuzování vlivů na životní prostředí (ustanovení § 23 odst.9 zákona č. 100/2001 Sb.). Stanovy žalobce, ve kterých je vedle ochrany zájmů přírody a krajiny uvedena také ochrana životního prostředí (jako celku), nijak nepřekračují shora uvedený rámec a proto městský soud dospěl k závěru, že námitky, týkající se ochrany zdraví a životního prostředí před

negativními vlivy hluku a imisí znečišťujících ovzduší a námitky výslovně mířící na proces posuzování vlivů na životní prostředí lze označit za námitky legitimní ve vztahu k zájmu žalobce jako neziskové organizace, který je vyjádřen v jeho stanovách a kterým je zájem na ochraně životního prostředí v širším smyslu. Totéž platí i o vznesení námítky zkrácení v procesních právech ohledně dopadů těchto negativních účinků na životní prostředí – i k ní byl žalobce oprávněn, neboť předmět ochrany veřejných zájmů podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí je jiný, než jak jej vymezuje zákon o ochraně přírody a krajiny, a aktivní legitimace přiznaná občanským sdružením podle tohoto zákona rozšiřuje rozsah ochrany z oblasti chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny na další složky životního prostředí.

Podle již konstantní judikatury správních soudů nejsou občanská sdružení nositeli hmotných práv a před soudem mohou účinně namítat pouze takové porušení svých procesních práv, které by mohlo mít za následek nezákonnost napadeného správního rozhodnutí. Občanská sdružení tohoto typu a zaměření tak před soudem nejsou oprávněna k tomu, aby si osvojovala námitky třetích osob týkající se porušení hmotných práv těchto osob, a to ani tehdy, jestliže taková osoba (tj. fyzická osoba, jejíž hmotná práva dotčena být mohou) sama žalobu u soudu nepodala (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 12.4.2000, č.j. 5A 98/1998 – 109). V návaznosti na výše uvedené úvahy soud na tomto místě k tvrzenému nedostatku žalobní legitimace uzavírá, že bylo možno posuzovat, k porušení žalobcových procesních práv skutečně došlo, a to především tím, že se správní orgány obou stupňů řádným způsobem nevypořádaly se všemi žalobcovými námitkami a zamítnutí námitek namířených proti vyjádření dotčených orgánů státní správy a poukazujících na porušení konkrétních právních předpisů řádně a dostatečně přesvědčivě neodůvodnily. Procesní práva žalobce v sobě zahrnují i právo na to, aby se správní orgány s jejich námitkami i odvolacími důvody řádně vypořádaly; jinak by procesní právo účasti v řízení bylo zcela „holé“ a čistě formální, a bylo by tak okleštěno do té míry, že by se stalo vyprázdněným pojmem. Městský soud v Praze proto posuzoval, zda a jak se s námitkami uplatněnými žalobcem v průběhu řízení správní orgány obou stupňů vypořádaly.

Žalobce v podané žalobě namítal, že předmětné území, v němž byla umístěna stavba „Polyfunkční areál Reitknechtka“, je již nyní výrazně nadlimitně zatíženo co do hlukové zátěže podle závěru zjišťovacího řízení EIA i podle akustické studie z března 2010 a jejího následného dodatku. Již nyní existující nadlimit bude obrátkou 559 parkovacích stání v suterénu areálu a dalších 14 parkovacích stání na povrchu, ale i odrazem od budov areálu dále zvýšen, byť autoři akustických studií ujišťují, že nárůst v lokalitě bude v rozmezí, které není lidským sluchem zjistitelné. Podle názoru žalobce jde o typickou bagatelizaci dopadů, která se děje ve všech případech záměrů komerčních paláců na celé Pankrácké pláni a v jejím okolí, přičemž jednotlivé zátěže postupně v celém širším území kumulují až po zdraví trvalou expozici poškozující úroveň.

Podle ustanovení § 79 odstavce 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen stavební zákon), rozhodnutí o umístění stavby vymezuje stavební pozemek, umísťuje navrhovanou stavbu, stanoví její druh a účel, podmínky pro její umístění, pro zpracování projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení, pro ohlášení stavby a pro napojení na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu.

Podle ustanovení § 86 stavebního zákona žádost o vydání územního rozhodnutí obsahuje kromě obecných náležitostí podle správního řádu základní údaje o požadovaném

záměru, identifikační údaje o pozemku nebo stavbě, na nichž se má záměr uskutečnit, uvedení osob, které mají vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním pozemkům nebo stavbám na nich, jestliže může být jejich právo územním rozhodnutím přímo dotčeno. K žádosti o vydání územního rozhodnutí žadatel připojí

- a) doklady prokazující jeho vlastnické právo nebo smlouvu nebo doklad o právu provést stavbu nebo opatření k pozemkům nebo stavbám, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn; tyto doklady se připojují, nelze-li tato práva ověřit v katastru nemovitostí dálkovým přístupem,
- b) závazná stanoviska, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo jiné doklady podle zvláštních právních předpisů, nevychází-li se koordinované závazné stanovisko podle ustanovení § 4 odst.7 nebo o závazné stanovisko vydávané správním orgánem, který je příslušný vydat územní rozhodnutí,
- c) stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem,
- d) smlouvy s příslušnými vlastníky veřejné dopravní a technické infrastruktury nebo plánovací smlouvu, vyžaduje-li záměr vybudování nové nebo úpravu stávající veřejné dopravní a technické infrastruktury,
- e) dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí, která obsahuje průvodní zprávu, souhrnnou technickou zprávu, výkresovou dokumentaci a dokladovou část.

Podle odstavce 4 uvedeného právního ustanovení stanoví-li tak zvláštní právní předpis, nebo pokud bude navrhovaný záměr svými negativními vlivy překračovat limitní hodnoty stanovené zvláštními právními předpisy za hranicí pozemku určeného k jeho realizaci, předloží žadatel současně žádost o vydání rozhodnutí o ochranném pásmu.

Podle ustanovení § 68 odstavců 1 až 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle ustanovení § 27 odst.1. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (ustanovení § 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení. V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Pro řízení a rozhodnutí o odvolání platí totéž podle ustanovení § 93 správního řádu. Podle ustanovení § 192 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), se na postupy a řízení použijí ustanovení správního řádu, pokud tento zákon nestanoví jinak.

V pravomoci stavebního úřadu není stanoviska dotčených orgánů státní správy přezkoumávat. Stavební úřad je stanoviskem vázán, avšak zároveň ze stavebního zákona vyplývá jeho povinnost rozhodnout po dohodě nebo se souhlasem příslušného orgánu (ustanovení § 89 stavebního zákona). Stavební úřad je tak povinen zajistit soulad jednotlivých stanovisek navzájem, ale je rovněž povinen zhodnotit, zda přípustnost návrhu z pohledu jednotlivých chráněných zájmů znamená i přípustnost návrhu v příslušném řízení (zde v řízení o umístění stavby) při kumulaci všech dopadů plynoucích z těchto odborných stanovisek v jejich celku.

V rozsudku ze dne 29.3.2007, č.j.: 1As 16/2006 – 54, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil Nejvyšší správní soud právní názor, podle kterého účelem ustanovení § 89 stavebního zákona je - vedle ochrany dalších důležitých veřejných zájmů - především ochrana životního prostředí. Tyto zájmy chrání právě tzv. „složkové zákony“, které upřesňují, jaká povolení, závazná stanoviska, posudky nebo vyjádření jsou v daném řízení zapotřebí, případně, zda je souhlas orgánu, jenž příslušné zájmy hájí, vůbec nutný. Ustanovení § 89 stavebního zákona z tohoto pohledu slouží jako „zastřešující“ obecné zmocnění pro stavební úřady souhlas, vyjádření a stanoviska od dotčených orgánů státní správy požadovat a ve spolupráci s nimi pak rozhodovat. Dotčené orgány státní správy se ve svých stanoviscích logicky vždy vyjadřují pouze k tomu chráněnému zájmu, k jehož ochraně jsou ze zákona nadány příslušnou pravomocí, a který právě pro nedostatek odbornosti nemůže posoudit stavební úřad sám (typicky může jít právě o hlukové limity či limity imisní, za účelem jejichž posouzení je třeba zpracovat hlukovou či rozptylovou studii, a to vždy tím dotčeným správním orgánem, který je k tomu příslušný). Finální závěr, zda posuzovaný záměr (stavba) je či není souladný se všemi chráněnými zájmy, již musí nutně učinit sám stavební úřad.

Jestliže účastník řízení napadá stanoviska dotčeného orgánu a namítá jeho rozpornost, žádná úvaha stavebnímu úřadu ve vztahu k příslušnému úseku veřejné správy nepřísluší. Závazná stanoviska dotčených orgánů státní správy právě proto podle závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, vyjádřených v usnesení ze dne 21.10.2008, č.j. 8As 47/2005 - 86, publikovaném ve Sbírce NSS pod č. 1764/2009, podléhají samostatnému soudnímu přezkumu. V odůvodnění citovaného rozhodnutí však rozšířený senát Nejvyššího správního soudu výslovně uvedl, že opačný závěr bude platit v okamžiku, kdy nejde o stanovisko závazné, a kdy rozhodující orgán, který vydává konečné rozhodnutí, je oprávněn i s ohledem na úsek veřejné správy ve stanovisku zachycený realizovat určitou míru vlastní úvahy. Jinými slovy, jestliže nepůjde o závazné stanovisko, pak naopak stavební úřad vlastní úvahu učinit musí. Odkázat lze v návaznosti na shora uvedené i na judikát Vrchního soudu v Praze ze dne 1. 11. 2002, č. j. 6 A 7/2002 – 55, v němž Vrchní soud vyslovil názor, že vyšel-li správní orgán v důvodech rozhodnutí z podkladů dotčeného orgánu státní správy (v daném případě Správy CHKO), pak je na místě, aby také uvedl, jaká skutková zjištění z těchto podkladů vyvodil. Přikloní-li se přitom správní orgán k názoru jedné strany, pak je třeba, aby se odborně vypořádal s názory druhé strany a vyvrátil je.

V posuzovaném případě je nutno názorem druhé strany rozumět názor, který ohledně podkladových stanovisek dotčených orgánů vyjádřili účastníci řízení (mj. i žalobce) ve svých námitkách. Stavební úřad se proto námitkou směřující proti podkladovým stanoviskům musí zabývat a v kooperaci s příslušným dotčeným orgánem, dotyčné materiály si vyžádat a účastníky s nimi v případě jejich žádosti seznámit. Pokud je stanovisko v řízení před stavebním úřadem ze strany účastníka napadeno jakožto vnitřně rozporné, pak je stavební úřad stejnou cestou, tj. ve spolupráci s tímto orgánem, povinen skutečné či tvrzené rozpory sám odstraňovat. Je zřejmé, že námitkou, dle níž kladné stanovisko bylo vydáno, aniž z odůvodnění tohoto stanoviska je zřejmé, z jakého důvodu je vysloven souhlas (a skutečnosti zmíněné v odůvodnění nasvědčují spíše opačnému závěru), se stavební úřad měl zabývat. Těmito rozpory se stavební úřad má povinnost zabývat z úřední povinnosti jakožto garant zákonnosti územního řízení. Pouhý odkaz na stanoviska dotčených orgánů státní správy se tedy v případě zpochybnění jejich vzájemného souladu jeví jako nedostatečný a v žádném případě nemůže nahradit vlastní správní uvážení stavebního úřadu v tomto směru. Stavební úřad by se tak zbavoval své aktivní role v rozhodovacím procesu a jeho role by v krajním případě byla zredukována *ad absurdum* na pouhý sběr dat (vyjádření, posudků a stanovisek) a

pozdější deklarování závěrů dotčených orgánů státní správy cestou formálního vydání rozhodnutí na jejich základě. Je zřejmé, že takovou pasivní roli stavebnímu úřadu zákon nepřisuzuje.

Stavební úřad je vázán zákonem potud, že k návrhu na umístění stavby musí být investorem předložena příslušnými právními předpisy požadovaná stanoviska dotčených orgánů státní správy, a rozhoduje po dohodě nebo se souhlasem příslušného orgánu, je však povinen zajistit soulad těchto stanovisek a je rovněž povinen zhodnotit, zda přípustnost návrhu z pohledu jednotlivých chráněných zájmů znamená i přípustnost návrhu při kumulaci všech dopadů plynoucích z těchto odborných stanovisek v celku. Dopady předpokládaného umístění stavby dle návrhu a jejího vlivu v důsledku následného provozu musí být posuzovány ve vztahu k danému místu a času a musí být respektovány požadavky na ochranu zdraví před nepříznivými účinky hluku, stejně tak požadavky na kvalitu ovzduší stanovené v zájmu ochrany zdraví. I když dané vlivy každý z dotčených orgánů vyhodnotil samostatně, je stavební úřad povinen je vyhodnotit ve svém souhrnu, zejména pakliže ze stanovisek plynoucí zjištění (vycházející z odborných odhadů a studií) nasvědčují tomu, že zjištěné hodnoty, pokud jde o účinky samotné stavby jako takové, sice jednotlivě, samy o sobě nevykazují nadlimitní či nepřipustné hodnoty, ale stavbu je navrhováno umístit do území, které je již za stávajícího stavu nadlimitně zatíženo, nebo se zjištěné hodnoty přípustné maximální limitní zátěži blíží.

V daném konkrétním případě byly účinky umístění stavby podle návrhu investora z hlediska negativních účinků hluku i imisí, tedy přetížení stávajícímu stavu v území posuzovány v územním řízení na základě shora uvedených podkladů (dokladů dopravního inspektorátu, akustické studie a rozptylové studie) se závěry vyslovenými dotčenými orgány, a to Hygienickou stanicí hl.m.Praha a Odborem ochrany prostředí Magistrátu hl.m. Prahy.

Přípustnost navrhovaného záměru z hlediska splnění limitů podle nařízení vlády č. 148/2006 Sb., účinného do dne 1.11.2011, platného v době zpracování podkladů pro územní řízení a k datu jeho zahájení), o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací (následně nařízení vlády č. 272/2011 Sb.) byla hodnocena tak, že kromě minimálního a prakticky nezaznamenanatelného překračování hluku ze samotné stavební činnosti ohledně výpočtů hluku z dopravy na veřejných komunikacích je již v současné době limit na některých místech překročen, avšak v důsledku stavby se naopak situace v určitých místech dané lokality zlepší. Podobně vypovídají i závěry akustické studie. Žalovaný odvolací správní úřad pak k totožné odvolací námitce žalobce v napadeném rozhodnutí odkázal na stanoviska dotčených orgánů státní správy.

Soud shledal napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí stavebního úřadu v rozporu se zákonem, neboť negativní účinky staveb, a to platí i pro jejich umístění, nesmí překročit limity uvedené v příslušných právních předpisech. Jestliže uvedeným nařízením vlády byly stanoveny nejvyšší přípustné hodnoty hluku v chráněném venkovním prostoru v zájmu ochrany zdraví osob, pak z hlediska tohoto veřejného zájmu, na jehož obranu dotčené orgány státní správy vystupují v územním řízení a jehož naplnění má sledovat i stavební úřad, nelze přistoupit na argumentaci, že při doloženém nadlimitním stavu hlukové zátěže v daném území, lze do tohoto území jako přípustné umístit další objekty, které tento stávající stav, byť jen nevýrazně zhorší, navíc za situace, kdy případné povolení stavby není provázáno s žádnými podmiňujícími opatřeními, která by aspoň výhledově garantovala k datu zhotovení stavby či uvedení do provozu snížení stávajícího hraničního, místy až

nadlimitního stavu hluku pod stanovené limity a dosažení žádoucího, právními předpisy stanoveného stavu.

V daném konkrétním případě nelze odhlédnout od situace, že se zde opět, tak jako již Městský soud v Praze poukázal v rozhodnutích, týkajících se umístění stavby „Dopravní řešení Pankrácké pláně“ v rozsudku sp.zn. 10Ca 32/2006 a stavby „EPOQUE Pankrác – bytový dům“ v rozsudku sp.zn. 10Ca 61/2009 (oba aproboval Nejvyšší správní soud), projevuje deficit namítaný žalobcem, totiž, že při neexistenci regulačního plánu pro zástavbu daného území novými stavbami, nebyl závazně blíže určen rozsah nové zástavby a jemu adekvátní nároky na dopravu. Již v onom řízení, a totéž se projevuje i v této právní věci, fakticky jediným opatřením proti nadlimitnímu zatížení dotčeného území hlukem, je opatření na fasádách domů, popř. výměna oken s tvrzeným zajištěním splnění limitů hluku alespoň ve vnitřních prostorech budov), přitom v řízení ohledně dopravní stavby bylo argumentováno žalovaným, že tato dopravní stavba, ač je již území nadlimitně zatíženo, žádný další přítěžující faktor nepřináší, k navýšení zátěže může dojít až v důsledku umístění nových plánovaných staveb. Nyní je zřejmé, že umístění těchto staveb, a to každé samostatně (popř. ještě rozděleně) nebrání podle stavebního úřadu ani jejich dílčí přítěž stávající nadlimitní hlukové situaci, protože je sama o sobě „nevýznamná, zanedbatelná nízká a pod.“ V území, kde u hlukem atakovaných staveb je podle naměřených hodnot, ale i výhledově předpokládáno překročení závazných limitů nelze podle názoru soudu, bez reálného závazného harmonogramu opatření, která povedou k odstranění tohoto stavu, na další zvyšování přistoupit. Samotný předpoklad plánované zástavby (počet a rozsah objektů), a to i podle dokladů předložených investorem jen v konkrétní lokalitě s počtem dvou výškových staveb, vylučuje zvolený přístup, tedy aby k umístění dalších staveb docházelo s tím, že vždy jen jedna, ta která z nich, do území, pokud jde o hluk z dopravy, vnáší malou zátěž. I když nelze otrocky stanovit celkový přírůstek hluku prostým násobkem, je zřejmé, že argumentace nevýznamným či nepatrným přírůstkem nemůže obstát.

Z hlediska žalobní námitky, týkající se zatížení a znečištění ovzduší v souvislosti s umísťovanou stavbou, má soud za to, že ani ochrana ovzduší nebyla v daném případě správními úřady posouzena správně. Situace je obdobná v tom, že stanovisko Odboru životního prostředí MHMP nestanovilo pro územní řízení žádné podmínky a odkázalo své odůvodnění pouze na skutečnost, že daná lokalita není uvedena ve Věstníku Ministerstva životního prostředí č.4/2010, v němž jsou vymezeny oblasti se zhoršenou kvalitou ovzduší. Dotčený orgán státní správy akcentoval, že v předmětné lokalitě pravděpodobně nedochází k překračování emisních limitů znečišťujících látek. Správní úřad tak nezjistil skutečné ani odborně podložené pravděpodobné hodnoty přínosu navrhované stavby z hlediska sledovaných imisí, respektive emisí souvisejících s dopravní obslužností stavby. Orgán ochrany ovzduší z hlediska jím chráněných zájmů s navrhovaným záměrem souhlasil bez stanovení jakýchkoli podmínek a stavební úřad ani žalovaný odvolací správní úřad se nevypořádaly dostatečně přesvědčivě se zcela konkrétními, určitými a srozumitelnými námitkami žalobce.

Ze spisového materiálu správních úřadů nevyplývá, že by předpokládaná zátěž území jak z hlediska hlukové, tak imisní situace v území v důsledku dokončené stavby „Polyfunkční areál Reitknechtka“ k datu vydání rozhodnutí stavebního úřadu, respektive žalovaného, bylo ověřováno. Závěry stavebního úřadu ani žalovaného se *de facto* toliko odvolávají na stanoviska dotčených orgánů, které přitom podle názoru soudu plně nerespektují závaznost právních předpisů upravujících ochranu životního prostředí, proto soud dospěl k závěru, že z tohoto pohledu žalobou napadené rozhodnutí nemůže obstát.

Realizace plánované výstavby je vždy podmíněna splněním dalších zákonných požadavků na umístění staveb, výstavbu a povolení jejich provozu. Pokud se výchozí údaje, výhledově předpokládané, modelově vypočtené v průběhu souběžně vedených či navazujících řízení při postupné realizace podmiňujících staveb nepotvrzují, nelze trvat na překonaných výstupech původních, obzvláště tam, kde nová zástavba zvyšující intenzitu dopravy, je navrhována v území, kde stávající stav již v době zahájení řízení vykazoval překračování limitů stanovených k ochraně veřejných zájmů a kde přípustnost takových záměrů byla vázána (či podmiňována) právě novým dopravním řešením, které mělo vést ke snížení nežádoucích vlivů stávající dopravní situace.

Soud z uvedených důvodů námitkám žalobce přisvědčil a podle ustanovení § 78 odstavec 1 s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí zrušil. Současně vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení (ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní úřad je právním názorem, vysloveným Městským soudem v Praze v dalším řízení vázán (ustanovení § 78 odst.5 s.ř.s.).

V tomto řízení bude na odvolacím správním orgánu, aby se znovu zabýval odvoláním žalobce proti rozhodnutí o umístění předmětné stavby a jeho obranou, uplatněnou v podaném opravném prostředku. V intencích shora uvedeného odůvodnění rozhodnutí soudu žalovaný znovu rozhodne o odvolání žalobce a v odůvodnění rozhodnutí uvede, na základě jakých konkrétních ustanovení zákona dospěl k závěru, že byly či nebyly splněny předpoklady pro vydání rozhodnutí o umístění předmětné stavby. Přitom je na žalovaném, aby dbal na to, že jeho rozhodnutí bude mít náležitosti požadované zákonem tak, jak jsou uvedeny v ustanovení § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, účinného ode dne 1.1.2006.

Soud se zabýval námitkami, vznesenými žalobcem v podání, došlém do podatelny Městského soudu v Praze dne 20.3.2012 a označeném Vyjádření k vypořádání (zamítnutí) odvolacích důvodů Odborem stavebním MHMP, neboť toto podání bylo učiněno po uplynutí lhůty k doplnění žaloby podle ustanovení § 72 odstavec 1 a § 71 odstavec 2 s.ř.s. a podle názoru soudu nejde o rozšíření žalobních bodů, které byly uplatněny v podané žalobě.

O nákladech řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s. Ve věci úspěšnému žalobci náleží náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému správnímu úřadu. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 3.000,-Kč a dále náhrada účelně vynaložených nákladů řízení, tvořených odměnou zástupce žalobce. Výše těchto nákladů je tvořena odměnou právního zastoupení žalobce JUDr.Petra Kužvarta, advokáta, za dva úkony právní služby po 2.100,- Kč a dvakrát režijní paušál po 300,- Kč podle ustanovení § 9, § 11 a § 13 vyhl. č. 117/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění konání těchto úkonů právní služby (převzetí zastoupení a podání žaloby).

Celková výše přiznaných nákladů řízení tak činí 7.800,-Kč, jejichž povinnost k náhradě soud přiznal proti žalovanému k rukám právního zástupce žalobce ve třicetidenní lhůtě k plnění podle ustanovení § 149 odst.1 o.s.ř. za použití ustanovení § 64 s.ř.s.

Pokud jde o náklady řízení, které vznikly osobě zúčastněné na řízení, soud dospěl k závěru, že v dané věci nejsou dány předpoklady pro rozhodnutí soudu o jejich náhradě. Podle ustanovení § 60 odst.5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil.

V posuzované věci soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost v řízení nestanovil, pouze byla soudem společnosti ČSAD Praha Holding a.s. dána možnost uplatnit její práva v probíhajícím řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31.března 2014

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu